

Olaf Neergaard.

Olaf Neergaard

Arne Falkanger

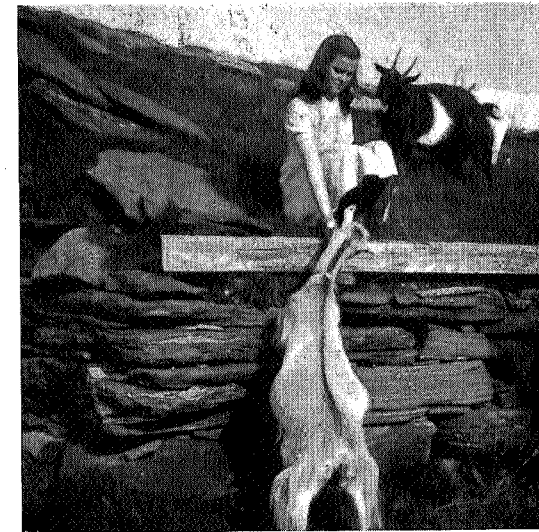
Snakker man med eldre «fjelltravere» eller leser i de gamle årganger av våre årbøker, vil man treffe på et begrep som nå er gått rent av mote. Den siste krig har dessuten gitt uttrykket noe nedsettende betydning. Det er ordet «fører». Og trass i dette har det en klang av storhet fra vår politiske historie og fjellturismens barn- dom som alltid vil ha en egen glans om seg.

Kravene til en fjellfører var og er mange. Han må være en kraft- kar, kjent i fjellet som i sin egen lomme og ha en korrekt opptreden

mot alle, samtidig som han skal vite råd for uråd i hver ny situa- sjon. Han må også være nevenyttig som få.

Vår forening har hatt fjellførere i Trollheimen i mange år, og den siste som også har virket i flest antall år, er mannen over disse linjer. I embeds medfør og av egen interesse — han er tamreineier i Trollheimen — har han krysset «heimen» som få andre. Mange er de som har nydt godt av hans følge på de forskjellige ruter, men flest er det som har velsignet hans arbeide når de i uvær og skodde har fulgt hans merkinger fra hytte til hytte og kommet velberget i hus.

For dette hans arbeide takker alle både kjente og ukjente venner når han nå har funnet å ville trekke seg ut av arbeidet, og vi legger til det håp at vi enda i mange år må få dra nytte av hans innsikt hvis det blir nødvendig.

Venner

A. Mittet